

- узгодження законодавчих актів щодо здійснення державного фінансового аудиту та гармонізація вітчизняного законодавства з відповідними міжнародними стандартами;
- налагодження взаємозв'язку державних аудиторів з незалежними аудиторами шляхом проведення систематичних семінарів та курсів підвищення кваліфікації;
- запровадження практики проведення спільних аудитів діяльності великих суб'єктів господарювання державного сектору економіки із залученням міжнародних аудиторських компаній [3].

Державний аудит в Україні проходить стадію розвитку, що вимагає від державних законодавчих органів створення такої законодавчої бази, що забезпечить повноцінне існування такого інституту фінансового контролю, як державний аудит.

ЛІТЕРАТУРА

1. Брадул О. М. Державний фінансовий аудит в Україні [Електронний ресурс] / О. М. Брадул, М. О. Юнацький // Вісник Криворізького національного університету. – 2012. – Режим доступу : http://knu.edu.ua/Files/32_2012/72.pdf.
2. Жирна Ж. А. Становлення системи державного аудиту в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/portal/natural/Nvuu/Ekon/2010_29_2/statti/51.htm.
3. Локтев О. Г. Аудит як нововведення у державному фінансовому контролі: європейські орієнтири [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/e-journals/tppd/2009-1/zmist/R_2/Loktev.pdf.
4. Про Рахункову палату [Електронний ресурс]: Закон України від 11 липня 1996 р. № 315/96-ВР. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/576-19>.
5. Порядок проведення органами державної контрольно-ревізійної служби державного фінансового аудиту [Електронний ресурс] : Постанова КМУ від 31.12.2004 р. №1777. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1777-2004-%D0%BF>.
6. Порядок проведення органами державної контрольно-ревізійної служби аудиту фінансової та господарської діяльності бюджетних установ [Електронний ресурс] : Постанова КМУ від 10.08.2004 р. № 1017. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1017-2004-%D0%BF>.

УДК 657.471.76:63.002.6

СОБІВАРТІСТЬ ПРОДУКЦІЇ ТА ШЛЯХИ ЇЇ ЗНИЖЕННЯ

Пермякова В. В., студентка групи Е 4/1

*Науковий керівник – канд. екон. наук, старший викладач Костирко А. Г.
Миколаївський національний аграрний університет*

Актуальність питання, пов'язаного з вивченням шляхів зниження витрат, полягає у тому, що у системі показників, що характеризують ефективність виробництва, одне із провідних місць належить собівартості продукції. У ній відбиваються всі сторони виробничої і фінансово-

господарської діяльності підприємства: рівень використання матеріальних, трудових і фінансових ресурсів, якість роботи окремих працівників і керівництва в цілому.

Багато авторів досліджували питання, що стосуються чинників, резервів та шляхів зниження собівартості продукції. Вагомий внесок у дослідження даного питання здійснили такі науковці, як: Л.В. Нападовська, І.А. Басманов, В.Б. Івашкевич, Ф.Ф. Бутинець, С.Ф. Голов, Н.М. Грабова, В.М. Добровський, Л.В. Гнилицька, М.А. Вахрушина, К. Друрі, Т.П. Карпова, М.С. Пушкар, А.Ю. Соколов, Дж. Фостер, Ч.Т. Хорнгрен, М.Г.Чумаченко, В.В. Сопко, В.Г. Швець та інші. Серед вчених ще не сформувалася єдина думка про доцільні шляхи зниження собівартості продукції.

Собівартість як економічна категорія властива товарно-грошовим відносинам і виникла тоді, коли всі витрати виробництва стали набирати вартісної форми, тобто коли виникла необхідність підрахувати витрати на виробництво товару і прибуток або збиток від його реалізації.

Категорія “собівартість” є складовою категоріального апарату товарного виробництва. Як засвідчує фактор часу, вона властива природі розвинутого товарного виробництва, коли важливо не лише визначити величину прибутку (чи збитку) від виробництва і реалізації продукції, але й підрахувати економічну ефективність випуску виробів, вибрати найбільш вигідний варіант їх конструкції та технології виготовлення [1].

Систематичне зниження собівартості продукції – одна з основних умов підвищення ефективності виробництва. Вона здійснює безпосередній вплив на величину прибутку, рівень рентабельності, а також на бюджет підприємства [2].

З усього різноманіття чинників, що впливають на техніко-економічні показники, до укрупнених груп можна віднести: підвищення технічного рівня виробництва; поліпшення організації виробництва.

Зниження матеріалоемності, чи матеріальних витрат – одне з найважливіших джерел розвитку економіки.

Продуктивність праці, тобто його результативність і ефективність, вимірюється трудомісткістю (часом, витраченим на виробництво одиниці продукції) і виробітком (кількістю продукції, зробленої за визначений проміжок часу). У результаті зниження трудомісткості економія досягається за рахунок зменшення витрат на оплату праці з обліком додаткової заробітної плати і відрахувань на соціальне страхування в розрахунку на одиницю продукції, скоригованих на новий обсяг виробництва.

Чинники, що впливають на техніко-економічні показники, можна об'єднати в наступні укрупнені групи:

1) підвищення технічного рівня – процес удосконалення технічної бази, зростання рівня якої досягається в результаті: удосконалювання засобів праці; раціонального використання сировини, матеріалів; механізації й автоматизації виробничих процесів;

2) використання більш продуктивного устаткування дозволяє заощаджувати заробітну плату (жива праця) при збільшенні амортизаційних відрахувань (минулої праці);

3) удосконалення організації виробництва і праці – впливає на зниження собівартості в результаті спеціалізації виробництва, удосконалювання організації праці й управління виробництвом, поліпшення матеріально-технічного постачання і побуту, ефективного використання часу робочих, скорочення зайвих витрат.

Ріст обсягу виробництва дозволяє скоротити умовно-постійні витрати.

Найбільш ефективним шляхом зниження собівартості продукції є впровадження економних технологій виробництва, переймання світового досвіду по зменшенню собівартості [2].

Собівартість залежить від багатьох чинників, зокрема від: продуктивності праці, ефективності виробництва, якості та асортименту продукції, обсягу виробництва, ефективного розміщення продуктивних сил. Визначення собівартості продукції одне з головних завдань підприємства для його подальшого розвитку і отримання прибутку в цілому. Ефективне управління собівартістю повинно бути орієнтоване на пошук шляхів її зниження.

ЛІТЕРАТУРА

1. Голиков А. П. Економіка України: фактори виробництва, галузева структура, розміщення, тенденції розвитку / А. П. Голиков, Н. А. Казакова, О. А. Шуба – Харків : 2010. – 199 с.

2. Кремінь О. Реформування собівартості / О. Кремінь // Калькулювання в промисловості. – Бухгалтерія. – 2001. – № 20. – С. 42-49.

УДК 657.633

ВНУТРІШНІЙ АУДИТ: АНАЛІЗ ПРОБЛЕМАТИКИ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Тен І. В., студентка групи Е 4/2

*Науковий керівник – канд. екон. наук, старший викладач Костирко А. Г.
Миколаївський національний аграрний університет*